

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΓΡΑΦΕ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Διασκεδαστικά ανέκδοτα από τη ζωή του 'Αλεξάνδρου Δουμά, πατρός. Τὸ γραφεῖο του κ' οἱ ἐχθρικοὶ ἐπισκέπται. Τὰ δάκρυα τοῦ γυιό του. Τὰ χρωματιστὰ χαρτιά τῶν χειρογράφων του. Πῶς διασκεδάζε με τοὺς ἡρώας του. Ἡ περιπέτειες τοῦ φίλου του Ζαντέν. Ὁ θάνατος τοῦ Πέρβου. Ὁ πυροσβέστης τοῦ θεάτρου κ' «Ὅσι τρεῖς σωματεφύλακες», κλπ.

'Αλέξανδρος Δουμάς πατὴρ παρουσιάσε ἕνα ἔμφορο θέαμα, ὅταν ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του.

Μόλις σκηνοῦνταν τὸ πρωτὸ, καθόταν μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι ἀπὸ κάτασπρο ξύλο. Γύρω του, δὺο καρέκλες, διάφορα βιβλία πάνω στὸ τζάκι καὶ πὸ πέρα ἕνα σιδερένιο κροβάτι : Δὲν ἦταν γραφεῖο αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Ἦταν τὸ ἐργαστήρι ἑνὸς τεχνίτη μὲ τὸν πάγκο του.

'Ἐξαιρῶ ἔπιπαινε μέσα ἕνας ἐπισκέπτης. Ὁ Δουμάς τοῦ ἔδινε τὸ ἀριστερὸ χεῖρ του, δίχως νὰ σταματήσῃ τὸ γράψιμο. "Ἄν ὁ ἐπισκέπτης τοῦ στοργυλοκοιδοῦνταν, ὁ συγγραφεὺς τοῦ "Μοντεχριστό" δὲν ἔχανε τὸ κέρι του. "Ἀρνεῖται τὴν πένα, ἔπιπαινε τὴ φωνάρα, κ' ὅταν τέλος ἔβρινε ὁ ὀληθρὸς ἐπισκέπτης, ξανάρχιζε τὸ γράψιμο. Δὲν ἔπιπαινε ποτὲ του, γιατί τὸ κέρι του ἦταν ἀνεξάντλητο. "Ἀρνεῖται τὸ μυθιστόρημά μου, γιὰ νὰ φτιάξῃ τὸ σενάριο ἐνὸς θεατρικοῦ ἔργου μ' ἕνα συντεράγιό του, κ' ἔπειτα, δίχως νὰ ξεχάσῃ τίποτα, συνέχιζε τὸ μυθιστόρημά μου μόνοναγρία, μὰ δραματικὴ ἀταγὴ ἢ μὴ συννομοσία.

"Ὅταν ὁ γυιὸς τοῦ, ποὺ ἦταν τὸν ἐξῆς χρόνον — βρισκόμαστε στὰ 1846 — πῆγαινε νὰ τὸν δῆ καὶ παραπονιόταν γιὰ τὸ χροῖμα του, ὁ Δουμάς, δίχως νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι ἀπ' τὰ χειρόγρατά του, τοῦ ἔλεγε :

"Γιατί δὲν θέλεις νὰ δουλέψῃς μαζί μου, σὺ τῆσι τοῦ Μασὶ ; Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι δὲν εἶνε διόλου δύσκολο. "Ἐπειτα, μ' ἀπὸ τὸν τρόπο, θὰ κροβάξῃς 40 ὄς 50.000 φράγκα τὸ χρόνο. Νὰ σοῦ ἔξηγησω, μάλιστα, τί θὰ κάνῃς. Θὰ βλέπῃς ἀπ' τὴν ἀνάποδο τίς ἰσοθεσίες μου, θὰ μοῦ κάνῃς παρατηρήσεις, θὰ διατυπώσῃς τίς ἀντιρροήσεις σου καὶ θὰ μοῦ δίνῃς ἐυφροδίες ἰδέες. "Ὀλα τ' ἄλλα εἶνε δική μου δουλειά...

"Ὁ Δουμάς ἰδὸς ἑαυτοῦ λάτρεινε τὴν ἐλευθερία του. Φοβόταν τὸν πατέρα του, τὴ σκληρά ; Ποιὸς ἔσει... Προτιμοῦσε νὰ παίρῃ δαναϊνά. Μιά μέρα, πάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιού, βρισκότανταν 650 φράγκα, ἔλη ἡ περιουσία τοῦ Δουμά πατέρα.

"Θὰ πάρω πενήντα φράγκα..., τοῦ ἔλεγε ὁ γυιὸς του.

"Κύττα νὰ μ' ἀρῆσις ἑκατὸ φράγκα ! τοῦ ἀπάντησε ἑκείνος.

"Πῶς ἔκατὸ ; ἔχανε κατάπληκτος ὁ Δουμάς ἰδὸς. Σοῦ εἶπε ὅτι θὰ πάρω πενήντα φράγκα...

"Μὲ συγγωροῦς... Μοῦ φάνηκε ὅτι εἶπες πενταδέσκα ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Δουμάς, ποῦ ἔβρινε πολλὸ φριζοῦ ἕνα δάναο ἀπὸ πεντακάστα φρούκα.

Τὸ ἠμερῖο, τοῦ πῆγαιναν τὸ φαγητὸ τοῦ στὸ νοσητεῖο του. Ὁ Δουμάς γύοθε τὴν καρζία του, ἔπιπαινε γυιόνορα, ἔπιπαινε τοῦ Σίλτς καὶ ποτὲ λιθὸ ἢ καφέ, καὶ ξαναγρόβε μπροστὰ στὸ γραφεῖο του.

Μέσα στὸ κεφάλι του εἶνε ἕνα ἰσοπὸ γνώσεις, σνάπτες, δίχως συνήθῃ, ἀλλοπαύαλλες. Τὸ κατάρπεινε ἑαυτοῦ νὰ τίς χρησιμοποιῇ μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα.

"Βιέλο ποὺ ἔχετε νιμήν ! τοῦ ἔλεγε ὁ Μπαλόξ, ὁ διευθυντῆς τῆς "Ἐπιθεορήσεως τῶν Δύο Κόσμων", μὲ εἰρωνεία.

"Αὐτὸ μόνικα ἔχω ἐγὼ ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Δουμάς μὲ ὑπερηγνεία. Τὸ 1847 ἔγραφε στὸν Βερὸν, τὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος "Συνταγματικός :

"Ἀγαπητὸ μου Βερὸν, Δὲς τώρα πῶς δουλοῦνον ἑκείνου ποῦ ἔχουν ταλέντο. Σοῦ στέλνω 120 κόλλες, ἄγραφες, γιὰ νὰ βάλῃς τὸν κλητήρα τοῦ γραφεῖο σου νὰ τίς ἀριθμήσῃ καὶ νὰ τίς σφραγίσῃ. "Ἐπειτα, θὰ σοῦ τίς στείλῃς τὴν Πέμπτη τὸ πρωτὸ, μὲ τὸ πρωτὸ λεωφορεῖο. "Ὅταν θάρθῃς τὴν Πέμπτη στίς 14 τοῦ μηνὸς γιὰ νὰ φάμε μαζί, θὰ βρῃς μισοτελειωμένο τὸ μυθιστόρημά μου ποῦ μοῦ παρήγγυεις. Κι' ὕστερα, ὅταν θάρθω γιὰ νὰ φάμε μαζί τὴν Πέμπτη 21, θὰ σοῦ τὸ φέρω τελειωμένο.

"Ὁ γραφεῖο τοῦ χαρακτήρα ἦταν καλλιγραφικός, δίχως προσθεσίες καὶ ὀρθογραφία. Μιά ἀπὸ τίς νιμίες του ἦταν ν' ἀρχίζῃ τίς παραγράφους μὲ τεράστια κεφαλαία. Τὸ χαοτὸ ποῦ ἔγραφε τὰ μυθιστορήματά του ἦταν γαλλικό. Ρόζ ἦταν γιὰ τὰ ἄρθρα καὶ κίτρινο γιὰ τὰ ποιήματα.

Ἀπὸ τὰ πολυήχοια χαρτιά τοῦ τὰ προμήθεινε ἕνας τυπογράφος ἀπὸ τὴ Λύλλη, φανατικὸς θαυμαστῆς του.

"Ὁ Δουμάς ἔλεγε κ' ἄλλες νιμίες. Δὲν μποροῦσε νὰ γράφῃ μὲ μαλὲ μελάνη. ἔλεγε ἄλλη πένα γιὰ τὰ θεατρικὰ ἔργα κ' ἄλλη γιὰ τὰ μυθ-

ιστορήματα. "Ἐπειτα, δὲν μποροῦσε νὰ γράφῃ ἕνα θεατρικὸ ἔργο καθι-σμένος. "Ἐρπετε νὰ ξαπλωθῇ στὸ κροβάτι, μὲ τὸν ἀγκῶνα στὸ προσ-κέφαλο. Αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς δουλειᾶς τοῦ ἔβρινε πάντα λίγο πυρτό.

Τὰ μυθιστορήματά του ἔπιπαινε τὰ ἔγραφε διασκεδάζοντας. Μιά μέρα πῆγε στὸ σπίτι του ἕνας "Ἀγγλός. Τῆ στιγμῆ, λοιπόν, ποῦ βρισκόταν στὸ διάδρομο, ἔκρινε γέλια μέσα στὸ γραφεῖο.

"Θὰ περιμένω νὰ μείνῃ μόνος ὁ κ. Δουμάς, ἔπιπαινε στὸν ὑπηρέτη.

"Μὰ ὁ κύριος εἶνε μόνος του, Γράβει... Ὁ κύριος γέλια ἔπει πολλ-λὲς φορὲς μόνικος του, τὴν ὥρα ποῦ δουλεῖται ... τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀ-πλότητα ὁ ὑπηρέτης, σὺν νὰ ἦταν τὸ φριζωτέρτο πράγμα τοῦ κόμοιο.

Μιά ἄλλη συνήθειά του, ὅταν ἔγραφε ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις, ἦταν ν' ἀναφέρῃ σ' αὐτὰς καὶ τοὺς φίλους του, καὶ νὰ τοὺς βάζῃ νὰ μι-λοῦν γιὰ χλια διὰ φανταστικὰ πράγματα. "Ἐνας τέτοιος σπυρτόρος του σ' αὐτὰ τὰ ταξιδία, ἦταν ὁ φίλος του Ζαντέν. Ἐνας γνωστός ζω-γράφος λουλουδιῶν, ποῦ δὲν ἔλεγε βῆθ ποτὲ πὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Τὸ τί τραβοῦσε, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ζωγράφος ἀπὸ τὴ...φαντασία τοῦ Δουμά, εἶνε ἀνεξήγητο !

Μιά μέρα τὸν βρῖκε τυχαία στὸ δρόμο ἕνας φίλος του.

"Μὰ ! Γύρισε κολὰς !... τοῦ εἶπε. "Ἦθελα νὰ σὲ καλέσω νὰ φά-με μαζί στὸ σπίτι, μὲ εἶδα στὴν ἐμφυλλίδα τοῦ Δουμά δὲ ἦσουν μαζί του στὴν Ἑλβετία...

Μιά ἄλλη μέρα, ἡ τρυφερὴ φίλη τοῦ Ζαντέν τοῦ ἄκοιζε τὰ παράτονα :

"Καταλαβαῖνον ποῦ καλὰ γιατί δὲν μοῦ ἔ-γραφες τίποσε μέρες !... τοῦ εἶπε. "Ἐγὼ νόμιζα ὅτι ἦσουν ἄφορτος στὸ Παρίσι !... Μὰ ἔνοιω-σες ! "Ἐπιπαινε ἀπὸ τὴν ἐμφυλλίδα τοῦ κ. Δου-μά ὅτι ἦσουν μαζί του στὸ Λυδόννο κ' ὅτι ἔ-κρινε γέλια μέσα στὴν κόρη τοῦ ξενοδοχού σὰς !...

Κι' ἄλλοτε πάλι, ἕνας φίλος του :

"Ζαντέν ! Τὶ διάβολο ἔπιπαινε καὶ βοῦξες τὸν Πάνα ! τοῦ εἶπε κατάπληκτος.

"Ἐγὼ ; διαμαρτυροῦθηκε ὁ καλοκάγαθος Ζαντέν.

"Ἀρνήσε τα αὐτὰ ! τοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος του. Τὸ διάβασα στὴν ἐφημερίδα !...

***

"Ὁ Δουμάς ἰδὸς, πάλι, ἀρνεῖται ἕνα γουα-ντιστικὸ ἀνέκδοτο γιὰ τὸν πατέρα του. "Ἐνα βιβλίον, ὑπαινόμενος στὸ γουασιέ του, τὸν βοῦ-ξε ἔπειτα, λυπημένο καὶ μὲ κόνικα μάτια.

"Ἐκλαιγες ; τὸν ρώτησε. Τὶ ἔχεις ;

"Ἐμια ἀπαρηγόρητος ! τοῦ φώναξε ὁ πα-τέρας του, μ' ἕναν πνιμένο λυγμὸ. ἔβρινε ; Πέθανε ὁ Πόρδοξ. Τὸν σκότωσε ἐδῶ καὶ λί-γη ὥρα... "Ἄ ! Δὲν μπόρεσα νὰ μὴν κλάψω γιὰ τὸν θάνατό του... Καθήμεν Πόρδοξ ! Πέθανες κ' ἐγὼ !...

Κάθε βράδυ ὁ Δουμάς καθόταν στὸ τραπέζι ὀλόχαρος. Δηγηόταν στοὺς φίλους του τί ἔκα-νον ὅλη τὴν ἡμέρα τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου του καὶ διασκεδάζε μὲ κείνα ποῦ θὰ κάνουν τὴν ἄλλη μέρα. Κι' ὅταν κανεῖς ἔπιπαινε κατάπληκτος μπροστὰ στὴν ὑπερφυσικὴ αὐτὴ ἀντοχή του, ὁ Δουμάς δὲν ἔβρινε τί νὰ τοῦ ἀπάντησῃ.

"Πῶς δουλεύετε ; Πῶς φτιάχνετε τὸ ἕνα μυθιστόρημα ἕτερο' ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸν ρωτοῦσαν περιεγροῦ ὁ θαυμαστά του.

"Ἐρω κ' ἐγὼ ;... τοὺς ἀπάντησε ὁ Δουμάς. Ρωτήστε τὴν δαιμ-ονητὰ πῶς φτιάχνῃ τὰ δαιμόνια !...

"Ἦταν ἐμὰ δίναις τῆς φρέσκειας, ὅταν δὲν ἔλεγε ὁ Μισελῆ.

Μιά μέρα, τὸν συνάντησε σ' ἕνα βουλεβάρτο ὁ διευθυντῆς τοῦ θεά-τρου "Ἀμπαρῶ", καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ φτιάξῃ θεατρικὸ ἔργο τοῦς "Τρεῖς Σωματεφύλακες".

"Ἀγαπητὸ μου Μπερὸ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Δουμάς. Μὴ μοῦ κάνεις λόγο γιὰ θέατρο. Τὸ παράτησα πιά... Δὲν θὰ ξαναγράψω !...

"Ὁ Μπερὸ ἑαυτοῦ ἐπέμεινε νὰ τὸν πείσῃ. "Υστερ' ἀπὸ διὰ ἐβδομάδες, οἱ "Τρεῖς Σωματεφύλακες" ἦσαν ἔτοιμα. Στὴ γενική δοκιμὴ δυνος, τῆ στιγμῆ ποῦ ἔπιπαινε τὸ ἔβδομο ἐταμιλιῶς, ὁ Δουμάς εἶπε ἔξαιρῶ ὅτι ὁ πυροσβέστης τῆς ἰσηροσίας ἔλεγε γίνε ἄφαντος ἀπὸ τὰ παρα-σκήνια.

"Ποῦ εἶνε ὁ πυροσβέστης ! Ποῦ εἶνε ; ἀρρῃσε νὰ φωνίσῃ μ' ἄγω-νία ὁ Δουμάς.

"Ὁ πυροσβέστης γι' αὐτὸν ἦτανε ἕνα εἶδος βαρομέτρου τῆς ἐπιτυχίας. "Ὅλος ὁ κόσμος λοιπόν ἔβρινε ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ τέλος ὁ πυροσβέστης

Ὁ 'Αλέξανδρος Δουμάς, πατὴρ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η "ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΩΝ,"

(Άληθινή φρικαστική Ιστορία)

ΕΧΡΙ ποίου σημείου άραγε μπορεί να φτάσει το ξεκορότσιμα των ανθρώπινων έγκεφάλων ... Καί σε τί άλλότες, όσο και ανατριχιαστικές πράξεις προβαίνουν τότε οι κάτοχοί των ...

"Αν διαβάσετε την παρακάτω άληθινή Ιστορία, θά βρείτε την άπάντησά στο δυο αυτά έρωτήματα.

Πρό άρκετών χρόνων, λοιπόν, ζούσε στη Στουτγάρδη της Γερμανίας ο διάσημος άνατόμος και φρενολόγος Ιατρός Φάιτοξ Βέρτερ. Ο Βέρτερ ήταν μέλος πολλών Ξένων Άκαδημιών κι ή έπιστημονικές άνακοινώσεις του επί των άνατομικών άνοηαλιών των διαφόρων καχοίγων, προσξενούσαν πάντοτε μεγάλη έντύπωση στους ψυχιατρικούς και έγκληματολογικούς κύκλους.

Μιά ήμέρα είχε καταδικασθί στον δι' άγχόνης θάνατο ένας άταισος κακοήγος, από τό άνώτατο ποινικό δικαστήριο της Στουτγάρδης. Ο κακοήγος αυτός είχε διαπράξει σωρεία δολοφονιών και διαρρήξεων κι ήταν από τους απανωτέρους τίσις των έγκρίλων έγκλημάτων. Όσο δέ γιά τή δίκη του, ήταν πολύροστη, πολύμήρης, και την είχε παρακολούθησει με ζοηρότατο ένδιαφέρον ή κοινωνία της Στουτγάρδης. Από την παραμονή άκόμη της θανατικής εκτέλεσως, ο δόκτωρ Βέρτερ είχε έπίσης την άδεια του είσαγγελίως, να παραλάβη τό πτώμα του κακοήγου μετά τόν άπαγχονισμό του. Σκόπευε να κάνει διάφορες παρατηρήσεις στους έγκεφαλικούς λούδους του και να έξετάσει έγκληματολογικά τις χαρακτηριστικές έξοχες του κρανίου του.

Την έπομένη τό πρωί, μετά τόν άπαγχονισμό, ο δόκτωρ Βέρτερ παρουσιάζει στο δίμοιο τί διαταγή του είσαγγελέως, παρέλαβε τό πτώμα του κακοήγου και χαρομένως γιά τό πολιτικό όσο κι ένδιαφέρον άπόκτημά του, τό μετέφερε στο σπίτι του. Άμέσως ύστερα, γυμνώνοντάς το και ξεπλώνοντάς το στό μαρμαρίνο τραπέζι του έργαστηρίου του, άρχισε να έξετάζη πρώτα-πρώτα την έξωτερική κρανιολογική διάμορφωσή του κεφαλίου.

—Περίεργο ! φηθύρισε σέ μία στιγμή ο δόκτωρ. Τό κεφάλι αυτού του άταισιου κακοήγου έχει μερικώς λεπτομέρειες στο σχήμα του, πού ή μισές διαφερόντι κι ή άλλες μισές έννοχούν τις θεωρίες μου... Άς δοίμε τί συμβαίνει, ώστόσο, με τό σχήμα του έγκεφάλου του, κι ύστερα άνακαταλείνωμε τά συμπεροσάτιά μας !..

Και κι' ένα κομμάτι νυστέρι, στό χέρι ο Βέρτερ, έκανε μία τομή στό λαμίο του πτώματος — άκριβώς στο σημείο πού ένώνεται ο λαμός με τό στήθος — θέλοντας να κόψη τό κεφάλι. Θά έξήταζε τό κεφάλι του κακοήγου προσεκτικά, κι ύστερα, άνοίγοντας στό δυό τό κρανίο, θά προχωρούσε και στην έξέτασή του έγκεφάλου. Άξαρνα, ένα χιότιμα βιαστικό στην πόρτα του έργαστηρίου, έκανε τόν Βέρτερ να παρατήρη τό νυστέρι και να ρωτήρη τί τόν ήθελαν. Μιά νουσοκόμος του τού είπε τότε ότι ένας πρόσβυς Ξένης Δυνάμεις, ο όποιος παραβήριζε σέ κάποια κοινωνική έξοχή, είχε πάθει από νευρική υπερδιέγερση και τόν περιέμενε στην άθρονα του Ιατρείου του, γιά να τόν συμβουλευθί.

"Η έπίσημη κι ήγνή ή ιδιότης του πελάτου αυτού άνάγκασε τόν δόκτωρα Βέρτερ ν' άφήση στη μέση τις άνατομικές άσχολίες του, να κλειδωθεί τό έργαστήριό του και να τρέξη στην άθρονα του Ιατρείου. Όσο όμως διαρκούσε ή λεπτομερής έξέτασή του Ξένου διπλωμάτου, μέσα στο έργαστήριό του δόκτωρος συνέβαιναν άλλόκοτα πράγματα : Τό ζρετό άκόμη πτώμα του άπαγχονισθέντος κακοήγου άρχισε να κι-

βρόθησε στο θωροσείο κι άδηγήθηκε μπροστά στο λουμά. —Γιατί δέν κάθισες ν' άκούσεις κι' αυτό τό εταμπίλως ; τόν ρώτησε ο διάσημος συγγραφέας.

—Γιατί δέν είνε διασκεδαστικό, όπως τ' άλλα... τού άπάντησε ο πικροδόστης.

Ο Λουμάς τότε άρπαξε τό χειρόγραφο από τό ύποβόλειο, ώμοιως στο γραφείο του διεθνητό, έβγαλε τί ρεντιγκόττα του, τή γραβόδα του, τό κολλάρο του, άνασυνιπόθηκε και πέταξε στη φωτιά τό βέδομο ταμπίλως.

—Τί κάνετε εκεί ; τού φώναξε κατάπληκτος ο φίλος του Μπερό. —Δέν βλέπετε ; Τό καιώ ! Αυτό τό εταμπίλως δέν διασκεδάσε τόν προσβόστη... Ξέρω τί τού λείπει !..

Και μέσα σέ μία ώρα τό ξανάγραψε ! Γι' αυτό λοιπόν λένε ότι, όπως μονομαχοδός άδιόκοπα ο νι' Άρταγιάν, έτσι δούλενε με την πένα του άκατάστατα ο 'Αλέξανδρος Λουμάς. Ζ. ΛΟΥΚΑΣ - ΝΤΥΜΠΡΕΤΟΝ

νήτα έλαφρά. Τό αίμα άνεβήκε από την πλατεία πληγή του λαμού κι' από τ' άνοχτά χείλη της πληγής αυτής ο άέρας είσομήρισε με ανάλαφρο σφύριγμα στό άσφονκτικά πνεύματα του κακοήγου !..

Σίγα - σίγα, δηλαδή ή ζωή άρχισε να κινωρική στο πρίν άνερο πτώμα. Ο πονος της πληγής είχε ζυτνήσει τον κατακόχο από την ληθαργική κατάσταση, στην οποία ήταν βυθισμένος, και Ξαναφερόμενος τωρα στις αισθήσεις του, έφερε τό χέρι του στην πληγή του λαμού του. Η χλιαρή και γλυκώδης επαρή του ίδιου του τού αιματος, τόν έκανε να σαρκήση, να άνασκησθή τό κεφάλι του και να κινήση άλόγωρά του με κατάπληξι ! "Επειτα σπρώθηκε όρθός, στηρώθηκε στο κλονισμένα πόδια του και λαχταρισμένος από τη διαβολική εύνοια της τύχης, έδωσε με μία πετότητα την πληγή του λαμού του.

—Άρμό τώρα, γιάτί θα με Ξαναξερεμάσουν άν με πιάσουν ! μουϊούρισε, ένό τινοταν βιαστικά με τό ίδια του τά φούξα, χώνοντας συγχρότως στις τσέπες του ότι πολιτικό έβλεπε τριγύρω του !

Δέν πρόλαβε όμως ν' άποτελειώση τό τυπικό του, κι' ο δόκτωρ Βέρτερ Ξαναγάρωσε στό έργαστήριό του. Μόλις αντίγραψε δέ τόν κατακόχο, τόν όποιο θεωρούσε νεκρό, όρθο, ζωντανέμο και μισοκτιμένο, έβγαλε μία φωνή φριχής κι' άπόμεινε σαν κεραινωμένος μαρς στην πόρτα.

—Έλεος, κύριε !.. φηθύρισε τότε ο κακοήγος, δίχως να κόψη την ψυχραιμία του. "Όλοι με νομίζουν πεθαμένο κι' είνε στο χέρι σας να με σώσετε όριστικά... Κρατήστε με κοντά σας, κι' έγώ θα σας άποχρημώσω γι' αυτό με τό παραπάνω. Βλέπω ότι είστε γιαιρός. Θά σας άποκαλύψω, λοιπόν, και θά σας περιγράψω όλα τά θαμνάσια, τά άνεύρηθη συνιστήματα, πού νοούθουν ο κρημασμένα, όταν πηδούν από τη ζωή στο θάνατο..."

Ο δόκτωρ κατάλαβε άμέσως την άνεκτίμητη σημασία, πού θά είχαν ή άρηγήσεις και ή περιγραφές του νεκροζώντανου έκείνου κακοήγου γιά την πέραν τού τάφου ζωή, και τόν ύπολαβε σέ μακρές κι' έξονυχιστικές έξετάσεις. Καινούριοι θαμνάσια άνούτηκαν τότε μπροστά στό μάτια του, και έπρότυτος γιά τό μυστικό του, πήρε τόν άπαγχονισμένο μαζί του κι' έβησαν γιά την Άγγλία.

Στό Λονδίνο ο δόκτωρ Βέρτερ ίδρισε την Ξακοστή στην έπαχή της Εταιρεία τών Κρημασμένων, καθαρός έπιστημονική στην άρχη, και στην όποια γράφησαν ως μέλη πολλοί σπουδαίοι έπιστήμονες ψυχιατροί, οι όποιοι είχαν εμπιστοσύνη στη φήμη τού διασημου Γερμανού συνάδελφου τών Διαδοχικά, τα μέλη της άλλόκοτης αυτής εταιρείας κρημνίζονταν από ένα σχοιό, δοκίμαζαν έτσι τις άπόκομεις συντηρήσεις μιάς κατασάσεως μεταξύ ζωής και θάνατου, κι' όταν ο άλλος με τό ρολόγι στο χέρι, έβλεπαν πως άρχισε ο θάνατος να άκαλιάζη τούς δελμηματικούς αυτούς άπαγχονισμένους, έκοβαν έγκρίτως τό θαμνάσιο σχοιό και τούς έζωσαν. "Υστερα όλοι μαζί, σέ κοινή συννερίσει, άνακοίνωναν άποκόβια τις έντυπώσεις του, ή όποιες καταχωριζόντουσαν στό έπίσημο πρακτικά της έπιστημονικής αυτής εταιρείας !.. Με την πάροδο τού χρόνου όμως ή εταιρεία άρχισε να εκφυλλίζεται. Διάφορα μέλη της Άγγλικής άριστοκρατίας, άνθρωποι πού είχαν Ξεαντήρησι όλες τις ήδονές και τις άπολαύσεις της ζωής, είχαν καταφώσει με την έπικροφή τους να γραφούν μέλη αυτής της εταιρείας, ζητώντας στην άγχόνη καινούριες κι' άγνωστες συντηρήσεις.

Τό σκάνδαλο όμως δέν άρχισε να έκρηγχι. Έπενέθη ή άστυνομία. Ο δόκτωρ Βέρτερ έξωρίστηκε έπειτα από λίγες ήμέρες, κι' άναγκάστηκε να έγκαταλείψη τό Άγγλικό έδαφος. Ένώ όμως βρισκόταν άκόμη στο Ντόβερ, περμιόνοντας βατόρι γιά τό έξωτερικό, συντηρήθη με τόν λόρδο Κ... έναν ναισιικό άπαδό του, ο όποιος δέν μπορούσε να χωρισθί άπ' τόν προσβόλη τού δόκτωρα κι' από τις προσφιλέστερες συντηρήσεις της άγχόνης. Έώρτασαν την συνάντησή του στο διαμπίτο τού Ξενοδοχείου ποήμενε ο Βέρτερ κι' ύστερα από γενναίο φαγοτόπι, θέλησαν να δοκιμάσουν γιά τελευταία φορά την ήδονή της κρημάλως, τό μετεροσμάτωσ; δηλαδή μεταξέ φθοράς και άσφαρσίας. Ο πότης ύπερήτης τού δόκτωρος, ο πρώην κακοήγος δηλαδή, κρημάσε τόν λόρδο και τό άφεντικό του στις πρόχειρες άγχόνες και με τό ρολόγι στο χέρι, περιέμενε την κατάλληλη ώρα γιά να τούς Ξεκρεμάση.

Ένώ στεκόταν όμως, με τό ρολόγι στο χέρι, μαρς στους δυό κρημασμένους, είχε Ξακινάκι μία πατανική έμπνευσι. Και την έμπνευσι του αυτή, την άπαισία κι' άπάνθρωπη, την έθεσε άμέσως σ' έφαρμογή. Άφρησε δηλαδή τούς δυό κρημασμένους να ταλαντεύονταν στις άγχόνες τους, άρπαξε δια τά πολιτικά άντικείμενα τού λόρδου και τού άφεντικού του, καθώς και τά χριμάτια τους, και κατόρθωσε να δρατετεύση στο Παρίσι.